

отидешъ въ града, занеси ги на търговеца и вземи играчката.

Момчето не можеше да се нарадва. То чакаше съ нетърпение, кога ще дойде редъ за отиване въ града. Случи се, та падна и голѣмъ снѣгъ. Но това го не плашеше. Щомъ баща му закърпи донесенитѣ отъ града обуца, Дончо се запжти да ги отнесе.

Когато бѣше презполовилъ пжтя си, видѣ седналъ въ снѣга единъ изнемощѣлъ старецъ. До него бѣ сложена връзка съ дърва.

Старецътъ треперѣше отъ студъ.

— Какво правишъ тука, дѣдо? — запита го Дончо.

— Ходихъ въ гората да събера малко дръвца, чедо, па паднахъ тука и не мога да ги отнеса въ града, а за довечера нѣмамъ ин троха хлѣбъ — отговори старецътъ.

Дончо погледна задявката съ дърва, но видѣ, че не може ги носи. Помисли нѣщо, помисли па рече:

— Колко пари ще ти дадатъ за тия дърва въ града, дѣдо?

— Колкото да си купя единъ хлѣбъ — отговори старецътъ и се закашля.

Момчето бръкна въ джоба си, подаде на дѣдото десетъ лева и каза: — Вземи тия пари, а дървата остави. Късно е вече, и ти не можешъ ги занесе въ града.

— Господъ животъ и здраве да ти дава, синко! Промълви дѣдото просълзенъ и пое паритѣ.

Дончо забърза къмъ града и отнесе обущата. Той не купи и тоя пжтъ хубавата играчка, но се върна дома си много радостенъ и щастливъ.